

Benett belökte az ajtót és belépett a lakásba. Az alvadt vér teljesen beborította az előszobát. A kabátok a földön feküdtek a mocsokban, a falakon pedig bekarikázott pontok jelölték azokat a részeket, ahova felröccsent a vér. A parkettától számítva nagyjából másfél méterre lehetett a legmagasabb pont. Tovább haladt előre egészen a konyháig. Ott látszólag minden érintetlen maradt. Az evőeszközök, a mosatlan edények, a gyümölcsök és az asztalon felejtett ételmaradékok is tökéletesen passzoltak egy átlagos család normális mindennapjaiba. Benett átlépte a küszöböt és az égő pislákoló fénye alatt befordult a nappaliba. Úgy tűnt, mintha nem csupán egy másik helyiségbe került volna, hanem egyenesen egy szürreális valóságba nyert volna bepillantást.

Két lépés előre. A nő szemei fennakadtak. Damil. Vélhetően ugyanaz, mint a legutóbbi alkalommal. A végtagok a szék karfáihoz kötözve. Egyet kivéve. A levágott láb a nő ölében. Bal láb. Két lépés hátra.

Benett beszívta az áporodott levegőt. Éreznie kellett a halál illatát, hogy azonosulni tudjon vele. Az első intuíció mélyen bevésődik az ember elméjébe, hogy később a tudatalattink kiválassza a szükséges információkat. Körbejárta a szobát és csak akkor lépett vissza újra az áldozat mellé, amikor már a lakás minden aprónak tűnő zugát a magáénak tudta. Bella és a helyszínelő csapat alapos munkát végzett, ezt el kellett ismernie. Benett újra a halott lányra emelte a tekintetét. A hasonlóság a két eset között az égbe kiáltott. A módszer rituális jellege, a brutalitás és az áldozat típusa is egybevágott. Teljes másolata volt az elsőnek, egyvalamit kivéve; a vágások a nő arcán és kezén. Leguggolt a szék mellé és alaposabban szemügyre vette a köröm alatti mély sebeket. Klasszikus katonai vallatásnál használatos kínzási módszer. A kés hegyét a körömágy alá illesztve, kis vágásokat ejtve, egyre nagyobb kárt okozni a bőrben. Ez így első hangzásra nem is tűnik annyira fájdalmasnak, de az, hogy az ujjbegyekben csoportosuló idegszálak rendkívül érzékenyek, más megvilágításba helyezi a történeteket.

Miután végzett a terepszemlével, felállt és kísértelt a lakásból. A gangon már csak néhány rendőr biztosította a helyszínt, Konrád pedig magányosan álldogált a korlát mellett. Miután észrevette Benettet, odalépett hozzá.

– Mit gondolsz?

Benett ismerte ezt a hangot. A kétség és a remény hangját. Előhúzott egy szálat és rágyújtott.

– Ő tette.

Konrád behunyta a szemét. Hát megismétlődik az, amitől a legjobban tartott. Újra sorozatgyilkos szedi áldozatait Budapest utcáin. Akaratlanul is megjelent előtte a felesége arca, miközben érezte, ahogy az izmai megfeszülnek. Nem engedheti, hogy a hozzá hasonló

nők ilyen világban éljenek. Nem engedheti, hogy az ehhez hasonló szörnyűségek megtörténjenek. Nem engedheti, hogy a gonosz szabadon ténykedjen a világban.

– Mit találtál bent?

– Még semmit.

– Akkor menj vissza! – csattant fel.

Benett hosszabb ideig tartotta a tüdejében a füstöt, mint szeretne volna.

– Felesleges.

Konrád nem tudott gátat szabni az indulatainak és erősen rácsapott a korlátra.

– Mi az, hogy felesleges?

– Kitakarított maga után. Itt egy árva nyomot sem fogunk találni.

A levegő vibrálni kezdett.

– Ah. Hát ilyené vált a hírhedt Várnay Benett? Ilyen megalkuvóvá?

Tettek egy lépést egymás felé. A feszültség szinte megjelent a maga fizikai valójában.

– Ne lépd át a határt Konrád! – suttogta Benett és a szeme megcsillant a hold fénye alatt.

Konrád lassan kifújta a levegőt.

– Te vagy a legjobb nyomozó, akivel valaha találkoztam, mégis itt állunk üres kézzel.

– Ez engem legalább annyira elkésérít, mint téged.

Konrád erőt vett magán és elfordította a tekintetét. Nem szabad, hogy a harag beszéljen belőle. Ismerte Benettet és tudta, hogy elemi erő hajtja belülről, hogy elkapja a gyilkosokat. De az a Lévy Ágoston úgy mintha megváltoztatta volna, és néha az az érzése támadt, hogy az egykori zseni már csak nyomokban pislákol megöregedett barátjában.

Annak idején, amikor a kilencvenes évek végén csatlakoztak a rendőrséghez, még mind a ketten a főiskoláról szabadult zöldfülűek táborát erősítették. Habár Konrád két évvel idősebb volt, mégis egy időben végezték el az amúgy öt éves iskolát. Hogy ennek mi volt az oka? A veleszületett tehetség. Az őserő, ahogy akkoriban gondolta. Benett ugyanis a legjobbak közé tartozott az iskolában, ha nem ő volt a legjobb. Ámulatba ejtő könnyedséggel végezte el az alapszakra kiírt tárgyait, miközben pszichológiából és kriminalisztikából egészen emberfelettit alkotott. Akkoriban ezt a két tantárgyat egy bizonyos Németh Aladár tanította, és az a hír járta, hogy a veterán oktatónál csak azok a diákok kapják meg a legmagasabb érdemjegyet, akik megfejtik az amúgy megoldhatatlannak tartott logikai fejtörőit. Konrádnak ez nem sikerült, mint ahogy társai is kivétel nélkül belebuktak a feladatba. Aztán egy Várnay Benett nevű diák pikk-pakk megoldotta az összeset. Hibátlanul. Konrád tisztán emlékezett azokra a napokra, mivel az iskolában, legyen az tanár vagy diák, mindenki látni akarta azt az embert, aki túljárt Németh Aladár eszén. És akkor kezdődött minden. A tisztelet fokozatosan

kiépült Benett körül, ő pedig maradéktalanul ki is használta ezt. A tanárok imádták, és olyan engedményeket is adtak neki, amikre senki más nem számíthatott. A különleges képességei mellett többnyire ennek a kivételes helyzetének köszönhető, hogy két évvel hamarabb végezte el a tanulmányait, mint ahogy azt a szabályzatok megkövetelték volna. Így kerülhetek ugyanabban az évben a rendőrséghez. Bár addigra már kiépült közöttük egyfajta baráti kapcsolat, Benettet mindig is távolságtartással kellett kezelni. Kevés embert engedett magához közel, és ha éppen olyan időszakát élte, hajlamos volt mindenkit ellökni magától. Talán ez a kettőség az, ami azóta is meghatározza az életét.

A következő években aztán egy kicsit eltávolodtak egymástól. Konrád eleinte a Kommunikációs Szolgálatnál kapott helyet, míg Benett a Gazdaságiakhoz került. Az évek múlásával Konrád kihasználva kiváló politikai érzékét, egyre közelebb került a rendőrfőkapitányi tisztség kapujához, míg Benett életét továbbra is egyfajta kettőség kísérte. Átkerült a gyilkosságokhoz ahol az első hat évében az összes gyilkossági ügyét megoldotta. Kivétel nélkül. Erre pedig előtte nem volt példa. Persze az eszközei finoman szólva is drasztikusak voltak. Az egyik letartóztatás során, amikor egy gyilkossági kísérlettel gyanúsított férfit vett őrizetbe, a megbilincselést követően három napig tartotta bezárva a férfit a saját otthonában, hogy megkapjon tőle néhány fontosnak vélt információt egy bizonyos gyermek-pornó ügygel kapcsolatban. Az öntörvényűségének végül csak a frissen kinevezett rendőrfőkapitány tudott némileg gátat szabni. Kiss Alfréd nemcsak Benett főnöke lett, hanem mentora és egyben kiváló barátja is. Alfréd megértette Benett különiségét, amit Benett hűséggel és tisztelettel viszonzott. Két ragyogó elme különleges találkozása volt az övék. Konrád a mai napig úgy gondolta, hogy az ő kettősük volt a legnagyobb páros a rendőrség hosszúra nyúló történelmében. Makulátlan bűnügyi statisztikájuk egészen addig gyarapodott, mígnem Alfrédot egy különleges gyilkossághoz riasztották. Egy alig huszonéves lányt brutális kegyetlenséggel meggyilkoltak a saját otthonában. Már akkor érezni lehetett, hogy ez a gyilkosság nem csupán egy a sok közül. Túlságosan különbözött a többitől. Túlságosan rituális volt. De ami ezután következett, arra senki sem számított: három év alatt további öt gyilkosság, és Alfréd rejtélyes halála. A kudarcba csaknem belerokkant Benett végül másfél évvel később egyedül kapta el az akkor már Interpol listára is felkerült Lévay Ágostont, akit azóta is Magyarország legkegyetlenebb sorozatgyilkosaként tartanak számon. Konrád felnézett a csillagokra. A történelem megismétli önmagát? A történelem nem ismételheti meg önmagát!

– Adsz egy szálát? – fordult oldalra.

Benett maga elé tartotta a cigarettásdobozt és megvárta, míg Konrád elvesz egyet.

– Nem is tudtam, hogy dohányzol...

– Én sem.

Elmosolyodtak. Aznap talán először. Aztán a hátralevő perceket már csendben töltötték.